

Myšlenky, které se toulají mou myslí...

Ráda bych druhým nyní sdělila...

Nač nemohu nevzpomenout...

Karel Čapek

Svatá noc

"Já se ti divím," křičela paní Dinah. "Kdyby to byli pořádní lidé, šli by k starostovi, a ne takhle žebrotou! Proč si je nevzali do domu Šimonovic? Proč se jich máme ujímat ausgerechnet my? Copak jsme něco horšího než Šimonovic? Já vím, Šimonova žena by si takovou holotu do domu nepustila! Já se ti divím, člověče, že se tak zahazuješ s já nevím kým!"

"Nekřič," bručel starý Isachar, "vždyť to budou slyšet!"

"Ať to slyší," pravila paní Dinah pozvedajíc hlas ještě víc.

"Nevídáno! To by tak hrálo, abych nesměla doma ani pípnout kvůli nějakým tulákům! Znáš je? Zná je někdo? On říká, to je má žena. Povídali, jeho žena! Já vím, jak to u takových poběhlíků chodí! Že se nestydíš pustit něco takového do domu!" Isachar chtěl namítnout, že je pustil jen do chléva, ale nechal to pro sebe; měl totiž rád svůj pokoj.

"A ona," pokračovala paní Dinah pohoršeně, "ona je v jiném stavu, abys to věděl.

Prokristapána, ještě to nám tak chybělo! Jezus Maria, abychom tak přišli do lidských řečí! Prosím tě, kdes nechal hlavu?" Paní Dinah nabrala dechu. "To se rozumí, nějaké mladici ty neumíš říct ne. Když na tebe udělala ten svůj kukuč, tak ses mohl přetrhnout samou ochotou. Mně bys to neudělal, Isachare! Jen si ustelte, lidičky, je tam ve chlívě slámy habaděj -- Jako bychom byli v celém Betlémě jenom my, kdo mají chlívek! Proč jim Šimonovic nedali otep slámy? Protože Šimonka by si to nedala od svého muže líbit, rozumíš? Jen já jsem takový ošlapek, že na všechno mlčím --"

Starý Isachar se obrátil ke zdi. Snad přestane, míní; ona má trochu pravdu, ale dělat tolik řečí pro jednu --

"Brát cizí lidi do domu," rozjímala paní Dinah ve spravedlivém hněvu. "Kdoví co je to zač? Teď abych celou noc strachem nezamhouřila oka! Ale to ti je jedno, vid'? Pro lidi ty všechno, ale pro mne nic! Abys ty vzal jednou jedinkrát ohled na svou udřenou a churavou ženu! A ráno abych po nich ještě uklízela! Když ten člověk je tesař, proč není někde na práci? A proč zrovna já mám mít tolik trápení? Slyšíš, Isachare?"

Ale Isachar tváří ke zdi dělal, jako by spal.

"Panenko Maria," vzdychla paní Dinah, "mám já to život! Celou noc abych nespala starostí... A on si spí jako dřevo! Mohli by nám odnést celé stavení, a on si chrní... Bože, mám já to svízele!"

A bylo ticho, jen starý Isachar pozorně členil tmou svým chrupáním.

*

K půlnoci ho vzbudilo z dřímoty potlačované ženské zasténání. I safra, lekl se, to bude něco vedle v chlívku! Jen aby to nevzbudilo Dinu... To by zas bylo řečí!

I ležel nehnutě, jako by spal.

Po chvíli bylo slyšet nový ston. Bože, smiluj se! Bože, dej, ať se Dinah neprobudí, modlil se v úzkostech starý Isachar, ale vtom už cítil, že se Dinah vedle něho vrtí, zvedá se a napjatě naslouchá.

Bude zle, řekl si zdrceně Isachar, ale zůstal pěkně zticha.

Paní Dinah bez hlesu vstala, přehodila přes sebe vlnák a vyšla na dvůr. Asi je vyhodí, řekl si bezmocně Isachar. Já se jí do toho míchat nebudu, ať už si dělá, co chce...

Po jakési podivně dlouhé a tlumené chvíli se paní Dinah vrátila opatrně našlapujíc.

Isacharovi se ospale zdálo, že chrastí a praská nějaké dříví, ale rozhodl se, že se ani nehne. Snad je Dině zima, mínil, a dělá si oheň.

Pak se Dinah znovu potichu vykradla. Isachar pootevřel oči a viděl nad planoucím ohněm kotlík s vodou. Nač to je, řekl si s podivem a hned zase usnul. Probudil se teprve, když paní Dinah takovými zvláštními, horlivými a důležitými krůčky běžela s dýmajícím kotlíkem na dvůr. I podivil se Isachar, vstal a trochu se ustrojil. Musím se podívat, co je, řekl si energicky, ale ve dveřích se srazil s Dinou.

Prosím tě, co tak běháš, chtěl vyhrknout, ale ani se k tomu nedostal.

"Co ty tu máš co okounět," utrhla se na něho paní Dinah a zas běžela na dvůr s nějakými klůčky a plátýnky v náručí. Na prahu se obrátila.

"Jdi do postele," rozkřikla se přísně, "a... a neplet' se nám tady, slyšíš?"

Starý Isachar se vyštrachal na dvorek.

Před chlívkem viděl bezradně trčet ramenatou mužskou postavu, i zamířil k ní.

"Jojo," bručel chlácholivě. "Vyndala tě, že? To víš, Josef, ty ženské..."

A aby zamluvil jejich mužskou bezmoc, ukazoval honem: "Koukej, hvězda! Viděls už někdy takovou hvězdu?"

25. prosince 1930